

בס"ד
Kabbala and Anatomy VII
Give a Hand?

קונט' חג השבועות, תש"נ

ערד

When parents bless their children, it is customary to recite the fifteen words of "Birkat Kohanim" (the priestly blessing - "Yebarechecha Hashem Ve'yishmerecha."). The work "Keter Shem Tob" (p. 212) writes that the parent places his palm on the child's head while reciting this blessing because the hand has fourteen joints, and so together with the palm he places fifteen joints on the child's head. This act is thus symbolic of the hope that the fifteen words of "Birkat Kohanim" shall be bestowed upon the child's head.

there are 4 DIP's (distal interphalangeal joints), 4 PIP's (proximal interphalangeal joints), 1 IP (interphalangeal) in the thumb, 5 MP's (metacarpophalangeal) = 14
 then add the wrist joint = 15!

Meir Saadia Einstein '12

אלף

י"ד

ה"ה

י"ו

ה"ה

שלמעלה מהתלבשות בעולם, שהוא המקור שממנו נמשך ההארה שבהתלבשות. והי' דשם הוי' הם המדות שבנפש, והי' אחרונה דשם הוי' היא היראה תתאה (קבלת עול) שבנפש. וממשיך בהמאמר, שד' האותיות דשם הוי' שנכל אחד מ'שראל הם גם בהגוף שבו. שהראש הוא כציור תמונת הוי"ד והגוף כציור תמונת הו"א והי' אצבעות שביד והי' אצבעות שכרגל הן ב' ההי"ן. ומוסיף בהמאמר, די' שם הוי' במילוי ההי"ן, בכל עשר אצבעות בידים ועשר אצבעות ברגלים הוא, כי בשם הוי' במילוי ההי"ן, בכל הי"ה ישנם שני ההי"ן. ויש לומר דע"י ההוספה שהמספר עשר אצבעות הוא כנגד הי"ה במילואו מיתוסף ביאור בכללות הענין דציור שם הוי' שבגוף. דהנה ידוע בענין המילויים³⁵, שהטעם על זה שהמילוי של האות הוא בהעלם [וכמו באות אל"ף, שהיא עצמו הוא בגילוי, והל' והפ' (שהם המילוי שלו) כלולים בו בהעלם], הוא, לפי שהמילוי הוא הפנימיות והעצמות שלו שלמעלה מגילוי. ובדוגמת אדם שמדבר איה ענין יש לו בזה כוונה, שהכוונה היא בהעלם. ומזה מובן, דזה שבהציור דשם הוי' שבהגוף (דוקא) יש גם מילוי ההי"ן דשם הוי', הוא, לפי שבהגוף דוקא מתגלה (גם) הפנימיות והעצמות דשם הוי'. כי בכדי להיות המשכת שם הוי' בגוף הגשמי, הוא דוקא ע"י הפנימיות והעצמות דשם הוי'. וע"ד המבואר לעיל (סעיף ג), שככדי ששם הוי' שבהנשמה יהי' בגילוי גם בהתלבשותה בגוף הוא ע"י ההמשכה דאנכי שלמעלה מהוי'. והחילוק שבין שני הענינים הוא, שהחידוש בהגילוי דשם הוי' שבהנשמה גם בהתלבשותה בגוף הוא רק בנוגע להמקום (גוף גשמי) ששם נמשך הגילוי, וע"י שנמשך בהוי' מבחינת אנכי שלמעלה מהוי' נמשך הגילוי שלו למטה. והחידוש בהציור דשם הוי' בהגוף הוא בשם הוי' עצמו, כי שם הוי' (שלמעלה מעולם) וגוף (גשמי) הם שני הפכים. ולכן, בכדי ששם הוי' יצטייר כביכול בציור דגוף גשמי, אין זה ע"י המשכת ענין שלמעלה ממנו, כי הפעולה שנעשית באיזה דבר ע"י כח עליון היא רק שיומשך למטה יותר וכיו"ב, אבל לא שינוי בהדבר עצמו. וככדי ששם הוי' יצטייר כביכול בציור דגוף גשמי הוא ע"י המשכת וגילוי הפנימיות והעצמות דשם הוי' עצמו (המילוי דהוי'). ש(גם) הוי' עצמו בפנימיותו, אינו מוגדר בגדר הרוחני וביכולתו להיות גם בציור דגוף גשמי.

ה) וממשיך בהמאמר³⁶, דפירוש וידבר גי' לאמר הוא, שבמ"ת ניתן הכח לכאריא מ'שראל שכשיקרא בתורה יהי' הקב"ה קורא ושונה כנגדו. ועד"ז הוא במצוות, דע"י שאיש ישראל עושה מצוה הוא גורם וממשיך שהקב"ה יעשה אותה³⁷. והכח שיש בכל אחד מ'שראל שיע"י לימוד התורה שלו יהי' הקב"ה קורא ושונה כנגדו ושע"י קיום המצוות שלו יהי' הקב"ה מקיים את המצוות, הוא ע"י הדיבור אנכי הוי' אלקיך לשון יחיד, כמבואר בהמאמר.

35 ספתי' להצי' קט, ב. אהיה שלח סיע תקב ואלך. וראה בארוכה ספר הערכים תכ"ד מערכת אותיות בהמבואר ע' יב ואלך. וש"נ.

36 ע' רג.

37 ראה סודים מליקט ח"ב ע' ה. וש"נ.